

Kovács Edward

Kinőni valaki markából

Nincs választásunk, bár száraink meglehetősen ingatagok, leveleink oxigéntől telítetten zöldellnek, ezért bizalommal kell lennünk az iránt, hogy valakinek gondja lesz ránk. Ez is egyfajta kitétség, talán a legnagyobb, hogy aggodalmas kapkodás helyett hozzáértő kezek óvják az időjárás viszontagságainak felkínált napjainkat. Nem tehetünk mást, megadjuk magunkat az érzőerő parancsolásának, a növekedésnek, az átörökítésnek, az őstörékvések függőleges irányának. Nincs meg bennünk a hatalom akarása, nincs bennünk készletelés az eltiprásra, csak a szaporodás és a meghalás munkálkodik ereinkben. Ezért félnünk kell az uralhatatlant. A talaj áteresztő képességét, az összetételt, mely gátolhatja éltető nedvek zavartalan szivárgását. Félnünk kell a felhőnyájak gomolygó gyülekezését, a morgó égszakadást, a csapadék esetleges mennyiségét. Félnünk kell a kiszáradás fenyegetését. A héjak pattogzó repedését, a hirtelen meginduló csírázást, a gyökerek megkapaszkodását, a hajtás felszín felé tartó szökkenését. Félnünk kell vakondok túrását. A rétegek gyötrelmes szétfeszítését, az előbújást a vaksötétből, a fényre jutás misztériumát. Félnünk kell a nap ernyesztő melegét, a lélegzetek egyenletességét, a szelek kíméletes fújását. Félnünk kell a fonnyadást, hogy lesz, ki figyelemmel követi majd. Sőt, őt kell majd legjobban félnünk, ki türelemmel várja, magához vegen és elbomló szirmaink torzsos markába hulljanak.